

тель не се зачита отъ никого, и за това и азъ избѣгвамъ даже да говоря нѣкому, че съмъ билъ на войната и че имамъ тѣзи три декорации отпечатани на гърдите си отъ турските бомби и куршуми.

Единъ пътъ не знамъ какъ стана, та поменахъ на едно високостояще лице за това нѣщо, сир. за ранитѣ си. Той ми се присмѣ и подигра. Азъ плакахъ отъ ядъ за нахалността му. Тоя държавникъ обаче подигра и присмѣ себе си, а не мене. Окаяний той! Такива египети не могатъ да си въобразятъ даже какви сладки въспоминания ми сж тѣзи рани, които ми напомняватъ постоянно, че и азъ съмъ спомогналъ съ кръвта си въ славния актъ на Румълския народъ, както и за освобождението на единъ християнски народъ отъ неспосното иго на Турцитѣ. Ето моето възнаграждение, ето моето утѣшение, че съмъ правилъ частъ макаръ и колко малка въ войната, отъ която румълската войска излѣзе побѣдоносна! Въ живота на народитѣ, вѣковетѣ само произвеждатъ подобни евенименти.

Тия и такива размисления сж ме подкрѣпiali въ борбата на живота и много сж ми спомогнали, щото ухапванията на змиеподобнитѣ човѣчета да не утравятъ още душата ми.

Излѣзълъ исцѣренъ отъ ржката на доктора Мздареску, азъ се върнахъ въ полка си, който и срѣцнахъ на Слатина. Войната бѣше се свършила и нашитѣ войски бѣхъ се завърнали въ Румъния.

Мнозина! твърдѣ мнозина отъ моитѣ другари оставихъ кости въ полетата на България, но нето еднѣхъ тоякъ отъ нашитѣ не падна въ ржцѣтъ на неприятеля.

Заповѣдта на Полковника Дунка свято се спази отъ артилериститѣ.

Въ полка добръ ме имахъ, и най-строгитѣ офицери се носяхъ къмъ мене съ голѣмо благоволение. И защото бѣхъ най-младия и най-дребенъ отъ другитѣ солдати, наричахъ ме Мжизулъ.

Съ една дума бѣхъ галеното дѣте на Полка.

Каквато инспекция или парада да станеше и азъ трѣбаше да бѣдъ тамъ. Капитантъ ме много обичаше да